

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Paweł Dobosz

Protokolant: Karolina Kocjan, Weronika Gumkowska

w obecności prokuratora Marzeny Pierścińskiej Prokuratury Rejonowej (...) w W.

po rozpoznaniu w dniach 20 i 22 maja 2020 r.

sprawy

H. S. (1), s. P. i H. z d. O., ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że

I. w dniu 25 grudnia 2019 r. w W., woj. (...) przy ul. (...) usiłował nakłonić M. S. (1) do targnięcia się na własne życie nakazując jej udanie się do łazienki, gdzie miały znajdować się żyłki i przy ich pomocy popełnić samobójstwo, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

tj. o czyn z art.13§1kk w zw. z art. 151 kk,

II. w dniu 25 grudnia 2019 r. w W., woj. (...) przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną M. S. (1) oraz groził jej pozbawieniem życia w ten sposób, że złapał ww. za szyję i przytrzymując w ten sposób pokrzywdzoną jedną ręką oraz trzymając nóż w drugiej ręce groził jej pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art.217§1kk w zb. z art. 190§1kk w zw. z art.11§2kk

orzeka

1. oskarżonego H. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 25 grudnia 2019 r. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w W. umyślnie w zamiarze bezpośrednim usiłował namową doprowadzić swoją żonę M. S. (1) do targnięcia się na własne życie w ten sposób, że zagradzając jej swoim ciałem drogę ucieczki, wzbudzając w niej obawę o własne życie i zdrowie, nakazał jej popełnić samobójstwo, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej i za to na podstawie art. 13§1 k.k. w zw. z art. 151 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 151 k.k. w zw. z art. 14§1 k.k. wymierza mu karę 1 (jeden) roku i 3 (trzy) miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego H. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 25 grudnia 2019 r. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w W. umyślnie w zamiarze bezpośrednim naruszył nietykalność cielesną swojej żony M. S. (1) oraz groził jej pozbawieniem życia w ten sposób, że używając przemoc ramieniem lewej ręki zacisnął uchwyt na jej szyi, dusząc pokrzywdzoną oraz trzymając nóż w prawej ręce groził jej pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione i za to na podstawie art.

217§1 k.k. w zb. z art. 190§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 190§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierza mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 85§1 k.k. i 86§1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu H. S. (1) karę łączną 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności zalicza okres tymczasowego aresztowania od dnia 28 grudnia 2020 r. g. 21.00 do dnia 28 maja 2020 r.;

5. na podstawie art. 41a§1 i 4 k.k. 43§1 i 1a k.k. w związku ze skazaniem za czyn z pkt 2 wyroku orzeka wobec oskarżonego H. S. (1) zakaz zbliżania się do M. S. (1) na odległość mniejszą niż 10 (dziesięć) metrów na okres 5 (pięć) lat z zastrzeżeniem kontroli wykonywania tego zakazu przez oskarżonego w systemie dozoru elektronicznego przez okres 12 (dwanaście) miesięcy;

6. na podstawie art. 41a§1 i 5 k.k. 43§1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn z pkt 2 wyroku orzeka wobec oskarżonego H. S. (1) nakaz opuszczenia lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. na okres 5 (pięć) lat, zobowiązując go do wykonania tego obowiązku, w razie uprawomocnienia wyroku w czasie jego pozbawienia wolności, w terminie 14 dni od wykonania wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności, bądź w terminie 14 dni od zwolnienia go z zakładu karnego po orzeczeniu przerwy w wykonaniu tej kary, bądź warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty tej kary, albo w terminie 14 dni od uprawomocnienia wyroku w razie gdyby oskarżony w tym czasie nie był pozbawiony wolności;

7. na podstawie §17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 i §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. O. kwotę 1020 zł (jeden tysiąc dwadzieścia złotych) + VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

8. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sprawie.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	XVIIIK62/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i			

o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
o.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	H. S. (1)	1 i 2	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Zdarzenie chronologicznie pierwsze opisane w pkt II aktu oskarżenia i w pkt 2 wyroku. Umyślne w zamiarze bezpośrednim naruszenie nietykalności cielesnej i zagrożenie pozbawieniem życia przez H. S. (1) w dniu 25 grudnia 2019 r. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w W. jego żonie M. S. (1) poprzez użycie przemocy tj. zaciśnięcie ramieniem lewej ręki uchwytu na szyi i jej duszenie oraz poprzez trzymanie noża w prawej ręce, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej	zeznania M. S.	1-3, 103-105, 356-359	

<p>uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione.</p> <p>Zdarzenie chronologicznie drugie opisane w pkt I aktu oskarżenia i w pkt 1 wyroku.</p> <p>Umyślne w zamiarze bezpośrednim usiłowanie namową przez H. S. (1) w dniu 25 grudnia 2019 r. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w W. doprowadzenia jego żony M. S. (1) do targnięcia się na własne życie poprzez zagrozenie jej swoim ciałem drogi ucieczki, wzbudzenie w niej obawy o własne życie i zdrowie i nakazanie popełnienia samobójstwa, jakiego to celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej.</p>			
zeznania E. S.	119-120, 351-352		
zeznania J. B.	122v-123, 353-354		
zeznania M. G.	116-117, 354-356		
płyta CD-R z rejestracją zgłoszenia M. S.	126-127		
protokół oględzin z odtworzenia płyty CD-R	130-131		
karta informacyjna z Izby Przyjęć	5-6		
kwestionariusz Niebieskiej Karty	32-36, 41-45		
Działanie oskarżonego w stanie upojenia	wyjaśnienia H. S.	k. 82, 93, 342-347	

alkoholowego, motywowane osobistymi wobec M. S. (1) urazami związanymi z ich wspólnym pożyciem.			
zeznania M. S.	1-3, 103-105, 356-359		
kwestionariusz Niebieskiej Karty	32-36		
opinia sądowo- psychiatryczna	180-187		
Leczenie odwykowe H. S., również jako osoby współuzależnionej.	dokumentacja lekarska	149-175	
Rozpoznanie u H. S. (...). Brak okoliczności wyłączających poczytalność oskarżonego w czasie zarzucanych mu czynów.	opinia sądowo- psychiatryczna	180-187	
Uprzednia karalność za występek popełniony w stanie nietrzeźwości.	109	karta karna	
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	

1.Ocena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	zeznania M.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom M. S. (1) w całości zarówno w zakresie przebiegu obu zdarzeń jak i okoliczności je poprzedzających i jakie po nich nastąpiły. Stanowiły one podstawę ustaleń faktycznych sądu, na których oparte zostały rozstrzygnięcia sądu.</p> <p>W odniesieniu do obu czynów pokrzywdzona złożyła zbieżne zeznania. Opisała w ten sam sposób zachowania oskarżonego. Relacje świadków potwierdzają, że o dwóch zachowaniach oskarżonego pokrzywdzona im opowiadała. Pierwsze polegało na naruszeniu nietykalności cielesnej i groźbie, a drugie na nakłanianiu jej do popełnienia samobójstwa. Oba działania oskarżonego wzbudziły w niej uzasadnione obawy o swoje zdrowie i życie. Pokrzywdzona bała się oskarżonego, czego dowodem jest fakt, że uciekła z mieszkania w samych kapciach i bluzce, pomimo, że do zdarzenia doszło zimą przy niskiej temperaturze</p>	

powietrza. Dokumentacja z Izby Przyjęć oraz kwestionariusz Niebieskiej Karty również potwierdzają, że przed lekarzem jak i policjantem w taki sam sposób opisywała zajście opisując dwa odrębne zachowania oskarżonego. Za wiarygodnością zeznań pokrzywdzonej przemawia również to, że w trakcie wszystkich przesłuchań mówiła na temat żyletek, którymi wedle namów jej męża miała popełnić samobójstwo. Pokrzywdzona otwarcie mówiła o tym, że oskarżony nie używał żyletek, więc nie była pewna czy takie znajdowały się w łazience, choć nie wiedziała czy akurat ich oskarżony nie zakupił. Okoliczność ta indywidualizowała zajście, nadawała mu szczególnej cechy, a z drugiej strony mogła posłużyć do zanegowania zamiaru popełniania przez oskarżonego pierwszego zarzucanego mu czynu. M. S. (1) nie ukrywała jednak tego faktu, choć przecież mogła go ukryć, jeżeli kierowałaby się przy składaniu zeznań złośliwymi wobec swojego męża motywami. Nie podważa również wiarygodności zeznań opinia psychologiczna dotycząca zeznań świadka, której w całości dano wiarę. W opinii podkreślono, że zeznania świadka zawierają cechy

		<p>wiarygodności psychologicznej. Zestawienie innych dowodów z zeznaniami pokrzywdzonej nie dało natomiast podstaw do podważenia wiarygodności jej relacji na temat przebiegu zajścia z 25.12.2019 r.</p> <p>Nie podważa wiarygodności zeznań świadka, że przy wizycie lekarskiej na Izbie Przyjęć nie ujawniono u niej obrażeń ciała, ponieważ ze strony oskarżonego nie doszło do uszkodzenia jej ciała, a do naruszenia nietykalności cielesnej, co nie musiał pozostawiać na ciele pokrzywdzonej żadnych śladów.</p>	
<p>zeznania E. S., J. B.</p>	<p>Sąd nie znalazł powodów, by świadkom odmówić wiarygodności. Zrozumiałe było, że na rozprawie głównej z uwagi na upływ czasu mogły one w nie tak dokładny sposób relacjonować to co powiedział im pokrzywdzona. W takiej sytuacji podstawą ustaleń sądu było to co zeznały one w toku śledztwa. W tym zakresie wypowiedzi świadków korespondowały z tym o czym zeznała M. S. (1). Niewątpliwie zeznania świadków nie były tak szczegółowe jak relacje pokrzywdzonej w zakresie opisu zajścia z 25.12.2019 r., ale jest to naturalne gdy przekazywane są</p>		

	informacje usłyszane od innej osoby.	
zeznania M. G.	Sąd nie znalazł powodów, by odmówić wiary świadkowi. Pomimo, że jest ona matką pokrzywdzonej w jej relacjach brak było takich wypowiedzi, które świadczyłyby o tym, że w stronniczy sposób, na niekorzyść oskarżonego, relacjonowała okoliczności związane z przedmiotem sprawy. Zeznania świadka pozostawały w korelacji z tym co mówiła M. S. (1), a różnice między nimi w odniesieniu do opisu samego zajścia wynikały wyłącznie z tego, że świadek odtwarzała przede wszystkim to co powiedziała jej pokrzywdzona. W tym zakresie zatem to wypowiedzi M. S. (1) stanowiły podstawę ustaleń faktycznych sądu.	
<p>plyta CD-R z rejestracją zgłoszenia M. S.,</p> <p>protokół oględzin z odtworzenia płyty CD-R,</p> <p>karta informacyjna z Izby Przyjęć,</p> <p>kwestionariusz Niebieskiej Karty,</p> <p>dokumentacja lekarska, protokół badania stanu nietrzeźwości</p>	Za wiarygodne uznano dokumenty i protokoły czynności procesowych. Nie zgłaszano zastrzeżeń dotyczących ich autentyczności.	

opinia sądowo-psychiatryczna	Wnioski opinii były jasne i pełne. Jej treść nie była kwestionowana w toku postępowania i uznano ją za wiarygodną.		
	zeznania R., E. O., D. G.,	Zeznania tych świadków uznano za wiarygodne. Nie było powodów by świadkom tym odmówić wiary. Nie miały żadnego interesu, by fałszywie opisywać okoliczności, o jakich opowiadały. Osoby te nie zostały przesłuchane bezpośrednio na rozprawie głównej, ale ich zeznania nie były sprzeczne z relacjami świadków, których przesłuchano na rozprawie głównej i dlatego zeznania te uznano za wiarygodne.	
<p><i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2			
1.1.1	Wyjaśniania H.	Jak sam twierdził oskarżony w czasie zajścia był pod wpływem alkoholu i go nie pamiętał. Wyjaśniał, że miał przebłyski pamięci, lecz te przebłyski nie obejmowały okoliczności obu zarzucanych mu czynów. Relacje	

oskarżonego nie mogły zatem stać się z jednej strony podstawą ustaleń sądu w niniejszej sprawie, bo nie zawierały żadnych pozytywnych treści, a z drugiej nie mogły stanowić przyczyny podważenia wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, bo nie stanowiły dla nich realnej alternatywy ustaleń. W odniesieniu do okoliczności jakie poprzedzały oba zdarzenia niewątpliwie wyjaśnienia oskarżonego, zgodnie z tym co mówiła M. S. (1), potwierdzają, że był on w stanie upojenia alkoholowego, co miało wpływ na odhamowanie negatywnych wobec jego żony emocji. Przedstawiony przez H. S. (1) opis rozkładu jego związku z pokrzywdzoną stanowił nie tyle dla sądu podstawę ustaleń faktycznych, bo w tym zakresie sąd ich nie prowadził, ale był dowodem głębokiej urazy jaką żywił oskarżony do swojej żony oraz wrogiego do niej nastawienia. Ustalić zatem jedynie należało, że takimi emocjami się kierował przy popełnieniu przypisanych mu czynów. W ocenie sądu za niewiarygodne należało uznać wyjaśnienia oskarżonego dotyczące okoliczności, jakie nastąpiły już po zdarzeniu, związane z opuszczeniem przez niego lokalu, interwencjami Policji i

jego zatrzymaniem. W tym zakresie występowały podobne utrudnienia w odtworzeniu przez oskarżonego przebiegu tych okoliczności, co w przypadku relacjonowania przebiegu obu przypisanych mu czynów, ponieważ H. S. (1) od czasu zajścia do jego zatrzymania pił alkohol i był w stanie nietrzeźwości także w czasie zatrzymania. Dlatego też w zakresie tych okoliczności również za podstawę ustaleń sądu przyjęto zeznania pokrzywdzonej. Oczywiście w okolicznościach sprawy może wydawać się całkowicie niezrozumiałe dlaczego dopiero po trzech dniach od zdarzenia H. S. (1) został zatrzymany. W tym zakresie za szokujące, bo świadczące o nieodpowiedzialności Policji, uznać należy zeznania pokrzywdzonej dotyczące przyczyn odstąpienia od zatrzymania oskarżonego oraz sposobu udzielania jej pomocy przez Policję (k. 358). Nie mogą one jednak obciążać samej pokrzywdzonej, a świadczą tylko o tym jak funkcjonują procedury organów ścigania mające na celu ochronę kobiet – ofiar przemocy domowej.

**1.PODSTAWA
PRAWNA WYROKU**

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	H. S. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Pomimo uprzedzenia o zmianie kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu sąd podzielił ocenę prawną zachowania oskarżonego zaprezentowaną w akcie oskarżenia. Zmieniony opis czynu miała jedynie na celu wyeksponowanie tych elementów, które istotne były z perspektywy znamion czynu zabronionego przypisanego sprawcy. Wyeliminowano te okoliczności, które nie miały znaczenia dla tej oceny.</p> <p>Przy opartych na zeznaniach pokrzywdzonej ustaleniach nie ma wątpliwości, że oskarżony wyraził jednoznacznie wobec niej nakaz by popełniła samobójstwo. Wymaga w tym kontekście jednak omówienia kwestia dotycząca sposobu targnięcia się na własne życie, jakie zaproponował H. S. (1) swojej żonie. Niewątpliwie nie ma</p>			

dowodu na to, że żyletki, o jakich mówił oskarżony znajdowały się w łazience. Przyjąć zatem należy, że ich nie było i pokrzywdzona nie mogła nawet przy pomocy tych żyletek targnąć się na własne życie. Dla opisanej sytuacji nie może mieć jednak zastosowania koncepcja usiłowania nieudolnego z art. 13§2 k.k. Jak z tego przepisu wynika usiłowanie zachodzi również wtedy, gdy sprawca nie uświadamia sobie, że dokonanie jest niemożliwe ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego lub ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego. Oczywiście nie mamy do czynienia z pierwszym przypadkiem opisanym w przepisie i rozważyć należy ten drugi. Oskarżony chciał, by pokrzywdzona popełniała samobójstwo za pomocą żyletek, którymi, ani on, ani ona nie dysponowali. Oboje jednak zdawali sobie z tego sprawę. Nie występuje zatem ten rodzaj usiłowania nieudolnego, z którego wynikałoby, że sprawca nie uświadamia sobie, że dokonanie jest niemożliwe ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego, bo H. S. (1) uświadamiał sobie,

że za pomocą żyletek M. S. (1) nie popełni samobójstwa, bo ich nie było. Jeżeli nie mamy zatem do czynienia z usiłowaniem nieudolnym to czy w ogóle mamy do czynienia z usiłowaniem. Polega ono przecież na tym, że sprawca swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do dokonania, które jednak nie następuje. Czy zatem wskazanie na sposób popełnienia samobójstwa, który w danym czasie nie może zostać wykorzystany, może zostać uznane za bezpośrednie zmierzanie przez oskarżonego do tego, by jego żona targnęła się na swoje życie? Zdaniem sądu istotne dla odpowiedzi na to pytanie jest po pierwsze szersza analiza stosunku H. S. (1) do M. S. (1), a po drugie analiza tego co stanowi istotę czynu z art. 151 k.k.

Jak wynikało dokonanych ustaleń oskarżony groził pokrzywdzonej pozbawieniem życia. Nie mógł jednak sam tego zrobić. Usłyszała ona od niego słowa „nie dam rady” (k. 104). Taka wypowiedź sprawcy mogła oznaczać, że sam nie był jednak zdolny, by jej życie odebrać i nie tyle brak fizycznej siły był ku temu przeszkodą co moralne zasady wyznawane przez H. S. (1), które nie pozwoliły mu na taki akt gwałtu. Niewątpliwie

jednak posłuzenie się nożem, duszenie pokrzywdzonej, od czego odstąpił oskarżony, były następstwem jego negatywnego stosunku do swojej żony oraz próbą realizacji, dla niego pozytywnego wyobrażenia, dalszego życia bez niej. Jak wynikało z wyjaśnień H. S. (1) pomawiał ją o bezpośrednie przyczynienie się do utraty dzieci, zerwanie z nim bliskich relacji, wreszcie o zdradę. Nie jest istotne dla sprawy czy rzeczywiście pokrzywdzona za to jest odpowiedzialna, ale że oskarżony takim resentymentem w swoich zachowaniach wobec niej się kierował. W konsekwencji zagroził jej pozbawieniem życia. Sam nie mógł i nie chciał tego zrobić dlatego nakazał jej samej popełnić samobójstwo. Opisana niechęć mężczyzny do swojej żony nie tylko została zwerbalizowana i wyraziła się konkretnym z jego strony działaniem 25.12.2019 r., ale stanowiła psychiczną zaszłość, która trawiła jego życie, której źródłem był żal i pretensje dotyczące ich wspólnego pożycia. H. S. (1) chciał, by pokrzywdzona mu była całkowicie posłuszną. Każdy rodzaj niesubordynacji z jej strony postrzegał jako rodzaj zniewagi, czego przykładem jest

organizacja wigilii.
Namowa M. S. (1)
do targnięcia się na
własne życie była zatem
próbą doprowadzenia do
oczekiwanej ze strony
oskarżonego sytuacji
odejścia jej z jego życia.

Czy w opisanych
okolicznościach, przy
wrogim nastawieniu do
pokrzywdzonej, podany
przez oskarżonego sposób
targnięcia się na własne
życie, który nie mógł
zostać urzeczywistniony
można uznać, za
podważający jego zamiar,
by doprowadzić M. S. (1)
do samobójstwa? Zwrócić
należy uwagę w tym
kontekście rozważań na to
co stanowi istotę czynu z
art. 151 k.k., w zakresie
dotyczącym namawiania
do samobójstwa. Jest
nią bowiem oddziaływanie
na wolę pokrzywdzonego,
by targnął się na
własne życie. Jest to
rodzaj presji psychicznej,
który ma doprowadzić do
oczekiwanego ze strony
namawiającego skutku.
To oddziaływanie może
polegać na różnorodnych
czynnościach. Może to
polegać na prośbach,
sugestiach, propozycjach,
ale też na nakazaniu
określonego zachowania
czy wydawaniu poleceń.
Niezależnie od rodzaju
tych czynności są one
podejmowane nie tylko
po to by doszło do
targnięcia się ofiary
na własne życie, ale
by wcześniej doprowadzić

ofiara do takiego stanu psychicznego, by ona sama utraciła pragnienie życia. Jest to bowiem konieczne, by doszło do samego aktu samobójstwa. Instynkt przetrwania jest jednak w człowieku na tyle silny, że nieraz długotrwałe oddziaływanie na psychikę człowieka nie pozwala na ukształtowanie jej w taki sposób, by do tego samobójstwa doszło. To zazwyczaj szczególne okoliczności decydują o podjęciu takich działań. W przypadku osób o słabej psychice o targnięciu na własne życie decydują czynniki nieraz takie, które w świetle wskazań doświadczenia życiowego nie można byłoby uznać za poważne.

Niewątpliwie jednak sprawca, który chce, by inna osoba popełniała samobójstwo, zmierza do takiego wpływu na jej psychikę, by właśnie utraciła wolę życia. Może to być nieraz proces rozciągnięty w czasie. Takie namawianie do samobójstwa nie musi sprowadzać się do jednorazowego zachowania, ale może mieć charakter powtarzalny, uporczywy, a przez to uciążliwy dla psychiki człowieka, odbierający mu godność, bo przecież poprzez wywieranie presji na inną osobę, by targnęła się na własne życie, daje się jej do zrozumienia, że nie jest ona godna żyć. Taki

mechanizm występuje u kobiet żyjących w opresji znęcających się nad nimi mężczyzn. Czy w takim przypadku istotne jest czy wskazany sposób popełnienia samobójstwa jest bardziej czy mniej realny. Oczywiście, że nie, bo sprawcy, który mówi „idź się utop, powieś się” nie zależy na tym, by w taki właśnie sposób ofiara odebrała sobie życie, ale by tak bardzo zniechęcić ją do życia, by tak bardzo ją poniżyć, by ofiara tą wolę życia straciła i w jakikolwiek sposób to życie sobie odebrała.

Z dokonanych ustaleń sądu wynika, że oskarżony czuł niechęć do pokrzywdzonej, obwiniał ją o negatywne zdarzenia z ich pożycia i groził jej śmiercią. Nakazując jej zatem, by targnęła się na własne życie rzeczywiście chciał, by to zrobiła, bo taką żywił do niej urazę, że jej samobójstwo było pożądaną dla niego wizją rzeczywistości. Faktycznie nie chodziło zatem o żadne żyletki, których nie było, ale o wywarcie na pokrzywdzonej takiej presji, by straciła ona wolę życia i by w jakikolwiek sposób to życie sobie odebrała. Oskarżony przecież swoim zachowaniem dawał pokrzywdzonej do zrozumienia: nie chcę cię w swoim życiu, nie jesteś warta, nie powinnaś żyć. W kuchni przecież

znajdował się chociażby nóż, który wcześniej posłużył oskarżonemu do zastraszenia pokrzywdzonej, który także mógł posłużyć do takiego celu. Takie zachowanie oskarżonego stanowiło nacisk na psychikę M. S. (1), by właśnie straciła pragnienie życia i popełniała samobójstwo. Istotą namowy do targnięcia się na własne życie jest bowiem nie propozycja określonego sposobu wykonania takiej czynności, bo to należałoby uznać za udzielenie rady czyli pomocy do samobójstwa, ale wywarcie takiego wpływu na wolę ofiary, by ta skłonna była do odebrania sobie życia. Występek z art. 151 k.k. może zostać popełniony zarówno przez namowę jak i radę. Jeżeli do takiej rady pokrzywdzona się nie zastosowała to nie unieważnia to jednak tych zachowań sprawcy, który nakłaniał ofiarę do targnięcia się na własne życie. Żyłki w całej tej sprawie są bez znaczenia, gdy weźmie się pod uwagę, że celem zachowania H. S. (1) było wywołanie u pokrzywdzonej zamiaru samobójstwa. Zagradzając jej drogę ucieczki, gdy znalazła się w łazience, chwytając ją ręką za twarz i mówiąc jej, by sama popełniła samobójstwo spowodował w powiązaniu z

wcześniejszymi groźbami, że się go przestraszyła i czuła lęk o swoje zdrowie i życie. Miała się go bać, by mu się podporządkować. Namawiając ją do tego by takiego czynu się dopuściła, wytwarzając swoim agresywnym zachowaniem presję na pokrzywdzoną by zastosowała się do jego nakazu zmierzał on bezpośrednio do wywołania w niej zamiaru samobójstwa, a w konsekwencji do dokonania czynu. Skutek tego działania określony przez przepis art. 151 k.k. nie musiał przecież nastąpić od razu. Zachowanie oskarżonego było jednak pierwszą bezpośrednią czynnością, która miała zmierzać do jego realizacji. M. S. (1) znalazła w sobie dość siły i odwagi, by od tego przymusu się uwolnić. Uciekła z domu, zgłosiła zdarzenie na Policji i w ten sposób nie poddała się presji oskarżonego i nie dopuściła do tego, by oskarżony swoje zachowanie ponowił. Wyraził on kategorycznie i jasno, co pokrzywdzona ma ze swoim życiem zrobić. Chciał tego, a pod wpływem alkoholu, którego nadużywał i przy sprzyjających okolicznościach mógł ponownie ponowić takie zachowanie i doprowadzić M. S. (1) do targnięcia się na własne życie.

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	2	H. S. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu nie budziła wątpliwości. Sprawca naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonej przemocą uciskając jej szyję uchwytem ramienia przez co doprowadził do utraty jej przytomności, a jednocześnie groził jej pozbawieniem życia trzymając nóż drugą ręką. Groźba taka wywołała obawy u pokrzywdzonej jeżeli bez odpowiedniego okrycia w zimie uciekła ze swojego mieszkania. Zmiana opisu czynu dokonana została wyłącznie w tym celu, by wyeksponować te elementy zachowania sprawcy, które mogły stanowić podstawę orzeczenia wobec niego odpowiednich środków karnych.</p>			
<p>1. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
H.	1, 2	1, 2	<p>Okoliczności obciążające podmiotowo- przedmiotowe czynu:</p> <p>działanie umyślne w zamiarze bezpośrednim,</p> <p>działanie pod wpływem alkoholu,</p> <p>działanie wobec osoby bliskiej,</p> <p>działanie z motywów, które nie znajdują żadnego poważnego uzasadnienia (zdrada małżeńska),</p> <p>działanie pod wpływem wrogich do pokrzywdzonej emocji i subiektywnych nieusprawiedliwionych uraz osobistych,</p> <p>konieczność ucieczki przez pokrzywdzoną ze swojego mieszkania w okryciu niezapewniającym ochrony przed zimnem.</p> <p>Okoliczności obciążające oskarżonego dotyczące jego właściwości osobistych:</p> <p>zagrożenie jakie stwarza wskutek nadużywania alkoholu, który odhamowuje jego agresywne zachowania,</p> <p>brak kontroli nad swoimi negatywnymi emocjami do pokrzywdzonej w stanie nietrzeźwości,</p>

brak samokrytycyzmu i pomawianie pokrzywdzonej o zachowanie (zdrada małżeńska), które nie znajdują odzwierciedlenia w rzeczywistości,

brak umiejętności radzenia sobie ze złością i negatywnymi emocjami, które skłaniają oskarżonego do nadużywania alkoholu,

uprzednia karalność za występki popełnione w stanie nietrzeźwości.

Wnioski:

konieczność orzeczenia kar pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania dla ochrony pokrzywdzonej przed oskarżonym oraz dla uzmysłowienia sprawcy wagi naruszonych dóbr prawnych i wzbudzenia w nim samokrytycznych ocen własnego zachowania,

konieczność orzeczenia kar pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania z uwagi na realizację funkcji kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, które powinno otrzymać jasny i wyraźny komunikat, że organy wymiaru sprawiedliwości chronią kobiety ofiary przemocy domowej przed ich sprawcami i zapewniają skuteczne środki ochrony

			ich bezpieczeństwa. Kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania mogłaby doprowadzić do ponownych kontaktów oskarżonego z pokrzywdzoną i ponowienia agresywnych wobec niej zachowań.
H. S.	3	3	Czyny popełnione w trakcie tego samego zajścia, na szkodę tej samej pokrzywdzonej, ale naruszające różne dobra prawne. Okoliczności te skłoniły sąd do orzeczenia kary w wymiarze zbliżonym do najsurowszej orzeczonej.
H. S.	5, 6	5, 6	Orzeczone środki karne mają zapobiec kontaktom oskarżonego z pokrzywdzoną i ochronić ją przed jego opresyjnymi, przemocowymi działaniami. Okres orzeczonych środków karnych ustalony został w taki sposób, by oskarżony mógł wyzbyć się do pokrzywdzonej wrogich emocji i by nie były one przyczyną sprawczą jego wobec niej postępowania. Nakaz opuszczenia lokalu przez oskarżonego zapewni pokrzywdzonej możliwość ustabilizowania jej sytuacji osobistej i rodzinnej w poczuciu bezpieczeństwa bez ingerencji w jej życie oskarżonego. Nie spowoduje on natomiast ciężkich skutków dla

			sprawcy jeżeli ma on możliwość zamieszkania ze swoją matką, która zresztą wymaga opieki (k. 360). W ten sposób oskarżony będzie mógł podjąć działania pozytywne dla innej bliskiej mu osoby, co realizować będzie powszechnie akceptowane w społeczeństwie zasady współżycia społecznego.
2. <i>Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
H. S.	4	4	Na poczet orzeczonej kary zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.
3. <i>KOsztu procesu</i>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
7, 8	Na podstawie §17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 i §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. O. kwotę 1020 zł (jeden tysiąc dwadzieścia złotych) + VAT tytułem kosztów		

nieopłaconej pomocy
prawnej udzielonej z
urzędu.

Na podstawie art.
624§1 k.p.k. zwolniono
oskarżonego od zapłaty
na rzecz Skarbu Państwa
kosztów sądowych w
sprawie, albowiem jego
dochody oraz fakt
jego pozbawienia wolności
nie pozwalają na ich
uiszczenie.

4. Podpis